

Bir Varmış Bir Yokmuş Gülüm

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 15 Ağustos 2023

Bahşedilene ısrarcıyım baş koyduğum minvalde başıbozuk düzenin de tanıdık simasına asılı ruhumla s/ alındığım kadar yalnızlığın ç/ağrısına Araf'tayım belki de ara katı hayatın zincirleme şiire mahal veren hüznü yamalı yolculuğum.

Pekişen bir hasret iken bilinmeze...

Bilindik tek duygu aşkın verdiği hüznle.

Aşına olduğum günbegün aşikâr isyan etme durağına sürüklendiğim bir g/izin arifesinde...

Müteşekkir olduğum yüce Tanrı bense münzevi bir sağdıçım kaynayan ruhum kararın ufku kaybolan mazim kaybetmeye doyamadığım yaralı yamalı yüreğim...

Irgattır kalem.

İnzivada geçen ömrün tek yıkılmayan kalesi...

Kale duvarlarında oynaşan gölgeler bense haysiyetimi ve onurumu ve de başımı dik tutmakla mükellef gecikmiş faizi ile ödüyorum ruhuma buhranı telkin eden hayatta tefe konduğum kadar da t/av olduğum hayatın ırmaklarında.

Geçştiremediğim bir dürtü ölümle iştiğal.

Gaipten gelen coşkumu sonlandıran insanlar.

Tefekkürde.

Teamülü s/onsuzlukta saklı belki de...

Disipline ettiğim benliğim en başta bedenim ve belleğim asla elleyemediğim alt bilincin de infilakıdır yazmama vesile olan ruhumun karanlık odasında inzivaya çekilen çocuk mizacımdır beni ayakta tutan...

Tutuşan turuncu güneş.

Bir tual iken boş sayfa...

Irgat kalem isyankâr.

İndinde evrenin dağılan mikado çöplerinden derme çatma bir kulübe inşa ettiğim zeminde serili benliğim duvarlarına sürdüğüm kara rengin kara deliğın ç/ağrısına yenik düştüğüm.

Kararan gözlerim.

Karakaşına kara gözüne âşık olmadığım insan ikliminde seken ruhum genelde insandan sayılmadığım ve görünmezden gelindiğim.

Ne bu gün ne yarın.

Teselli bulmakla tecrit edilmenin ara bileşkesi ve yolum kesişmişken sair insanla nice duyguyla tutulan nutkuma ektiğim sözcüklerin ansızın baş verdiği ve kiblemdeki asaleti kelimelere serdiğim.

Müzmin ruhum ve de müteredit kimliğim.

Müsveddesi hayatın kalemimle münazara ettiğim.

Taban tabana zıt olduğum bir toplum uzağımda bir ahval destursuz güneşin demli hüznün aşkın da arka bahçesinde yeşeren umutla iştiğal.

İnancıma bağlı olmasaydım an itibari ile aranızda olmayacaktım elbette ve ölümlerden döndüğüm

içimde patlamaya yakın duran kara kutu.
Kaç paradır sahi duygularımın rest çektiği?
Pişekâr göğün semasında uçuşan bilinmez bense bilinmeze duyduğum aşkla keşfe çıkıyorum her gün
aslında bilindik addedilen ne var ne yok, gardını aldığım ruhumun da bakiyesidir.
Bir imla hatası olması ise muhtemel aşk' in...
Aş bildiğim.
Arşı alaya çıkan.
Azınlıktaki her zerrem.
Ayan beyan yalıtıldığım tecrit edildiğim toplum...
Yaşımın da yasımın da insanı değilim çünkü:
Anne sevgim ç/ağlayan...
İçimdeki yetim çocuk başının okşanmasını bekleyen.
Bir ömre adadığım elli dört sene ve yaşımı da sevmeye başladığım gün gibi aşikâr:
Yaşımın insanı olmasam da bilge bir derviş gibi salınıyorum asırlık duygularımla tahtıma yerleşmiş
bahtımı sorguluyorum aralıksız.
Yanlışlar doğruları götürürken tüm doğrularıyla tek bir yanlışa dahi tekabül etmezken biliyorum da tek
yanlışımın ifrata kaçan sevgim olduğunu...
Her ne kadar yalnız ve boyutsuz olsam da tükenmeyen bir insan sevgim var içerlediğim kadar maruz
kaldığım onca şeye rağmen sevgimi taşıyanlara iken itirazım taçlandırın Rabbime nasıl da itaatkârim.
Çürüğe çıkan bir asker gibi.
Ordudan atılmış bir isyankâr belki de...
Yine de bir ordu askerinin içinde üstüme duyduğum saygı ölçüsünde yaşıyorum ben ve saygınlığımı
korumaktır ilk sırada itaat ettiğim.
Sevgiyle ölçüşen.
Sevgiyle büyüyen...
İdamesi hayatın severek teselli bulduğum ve saygıda kusur etmediğim kadar kendime duyduğum saygıyı
saklı tutmak adınadır dik duruşum.
Dik başlı bir açılım acıyım da.
İçimi açamadığım insan ırkına bazen yabancı.
Tanıdık gelen bir simadan çıkıp da yola tanıdığım tanımadığım tüm insanlara safça güvenebildiğim kadar
da yanlışa düştüğüm...
Bir şifre saklı içimde.
Aslında nicesi.
Anahtarsa kalemin ucunda.
Günbegün eşlik eden kelebek ömürlü yazılarım ve şiirlerim ve işte çözüldüğüm bazen üstünü çizdiğim
ve attığım her çentik yazdığım her cümle benden birer parça olmasının yanında parçalanmış hayatımla
içtimada bir duruşla sergilediğim duygularım.
Rengi atan hırkam.
Sözcüklerse bazen karaborsa.

Mizacı ölüm olan güne saygım ve gündenden firar edip hayata nokta koymamın mümkün olmasına rağmen sadece bekliyorum en uygun zamanı:

Ya, uyanacağım güzellik uykumdan ya da uyandıracığım tüm insanları.

Uyumsuz ve hırçın ruhumla esen rüzgâra eşlik eden delişmen yüreğimle sevmeyi çok gören insan iklimine de nazire ettiğimdir doğru olan ve doğru tektir hayatta:

Meali yitik bir sözcük.

Mizacı kayıp bir şarkı.

Cıngılı ömrün cılkı çıkmışken de sahte aşkların rüzgârı değil sadık olduğum insan kimliğime de en yakışan iken Rabbine sadık bir kul olmanın da ötesinde değilken hiçbir şey...

Şöyle diyecekleri de aşikâr:

Bir varmış bir yokmuş Gülüm...

Sevgilerimle, dostlar...